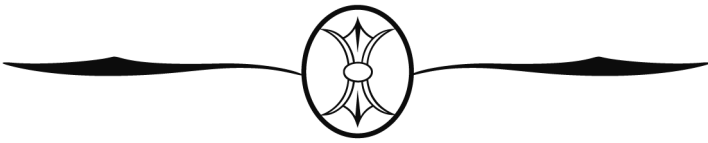

De gave van Katsa

KRISTIN CASHORE

de gave van
KATSA

Vertaald door Erica Feberwee

full moon

© 2008 Kristin Cashore

Oorspronkelijke titel *Graceling*

Nederlandse vertaling © 2009 Erica Feberwee en Moon, Amsterdam

Omslagillustratie Larry Rostant

Titelbelettering Wilbert van der Steen

Landkaart Dave Senior

Zetwerk ZetSpiegel, Best

www.moonuitgevers.nl

NUR 285

ISBN 978 90 488 0159 6

Full Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

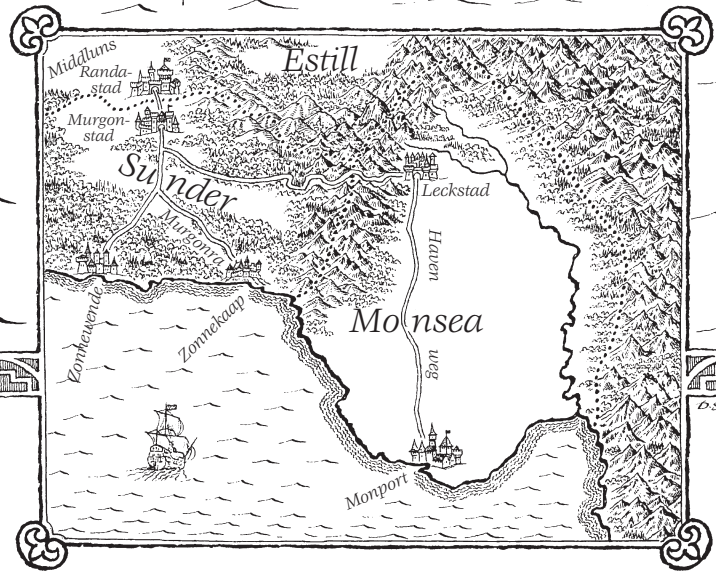
Uitgeverij Moon drukt haar boeken

op papier met het fsc-keurmerk.

Zo helpen we oerbossen te behouden.

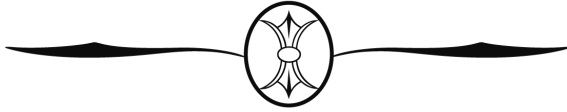
Voor mijn moeder, Nedda Previtiera Cashore,
een Begaafde als het gaat om gehaktballen,
en mijn vader, J. Michael Cashore,
die de Gave heeft zijn bril kwijt te raken – en weer te vinden.

DE ZEVEN KONINKRIJKEN

D.S.'08

DEEL EEN

Martelares des konings

Er heerste volmaakte duisternis in deze kerkers, maar Katsa had een kaart in haar hoofd. Een kaart die tot dusverre juist was gebleken, zoals dat eigenlijk altijd het geval was met Olls kaarten. Ze liet haar hand langs de kille muren gaan en telde de deuren en gangen die ze passeerde. Toen het zover was sloeg ze af, en uiteindelijk bleef ze staan voor een opening waar een trap naar beneden zou moeten leiden. Ze liet zich op haar hurken zakken, bewoog tastend met haar handen en voelde inderdaad een stenen trede, vochtig, glibberig, begroeid met mos, en daaronder weer een. Dit moest de trap zijn waarover Oll het had gehad. Giddon en hij zouden haar volgen, gewapend met fakkels, en ze hoopte vurig dat ze voorzichtig waren en het slijmerige mos tijdig zouden zien, zodat ze geen hels kabaal maakten door voorover van de trap te vallen.

Tree voor tree sloop ze naar beneden. Aan de voet van de trap sloeg ze links af, twee keer rechts, tot ze ten slotte in de verste stemmen hoorde bij het betreden van een gang waar het grillige oranje licht van een fakkel aan de muur de duisternis naar de achtergrond drong. Tegenover de fakkel lag weer een gang. Voor een cel helemaal aan het eind daarvan zouden volgens Oll bewakers staan – misschien twee, maar het konden er ook tien zijn.

Deze bewakers waren de reden dat Katsa vooruit was gestuurd. Het was haar taak met hen af te rekenen.

Ze sloop verder in de richting van het licht en het geluid van lachende stemmen. Als ze even de moeite zou nemen te blijven staan om te luisteren, was ze beter voorbereid en wist ze op hoe-

veel tegenstand ze moest rekenen. Maar de tijd drong, dus ze liep door, trok haar kap dieper over haar ogen en sloeg de hoek om.

Eenmaal in de gang struikelde ze bijna over haar eerste vier slachtoffers. Ze zaten tegenover elkaar op de grond, met hun rug tegen de muur, de benen gespreid, gehuld in de stinkende walm van het alcoholische brouwsel waarmee ze hadden geprobeerd de tijd te doden. Katsa schopte en sloeg, haalde uit naar hun hoofd, hun keel, en voordat er zelfs maar een blik van verbazing in hun ogen had kunnen verschijnen, lagen de vier wachten languit op de grond.

Er bleef nog één bewaker over. Hij had voor de tralies van de cel aan het eind van de gang gezeten, maar was intussen over-eind gekrabbeld en had zijn zwaard getrokken. Katsa liep naar hem toe, in de wetenschap dat hij haar gezicht niet kon zien door het licht van de fakkel achter haar. En dat hij dus ook haar ogen niet kon zien. Ze nam hem taxerend op – zijn postuur, de manier waarop hij zich bewoog, de vaste arm waarin hij zijn zwaard geheven hield.

‘Blijf staan! Waag het niet ook maar één stap dichterbij te komen. Ik weet wie je bent! En wat je bent!’ Zijn stem klonk onbewogen. Het was de stem van een dapper man. Dreigend door-kiefde zijn zwaard de lucht. ‘Mij maak je niet bang!’

Toen stortte hij zich naar voren. Ze dook onder zijn kling door, stak haar voet uit en trapte hem tegen zijn slaap. Zonder nog een kik te geven zakte hij in elkaar.

Katsa stapte haastig over hem heen en rende naar de tralies. Met haar ogen tot spleetjes geknepen tuurde ze de duistere cel in. Helemaal achterin kon ze een gedaante onderscheiden die ineengedoken tegen de muur zat. De gevangene was blijkbaar zo verdoofd door kou of vermoeidheid dat de commotie hem onverschillig liet. Hij had zijn armen om zijn benen geslagen, zijn hoofd tussen zijn knieën gelegd. Katsa hoorde aan zijn ademhaling dat hij huiverde. Toen ze een stap opzij deed, viel het licht uit de gang op de ineengedoken gestalte. Zijn witte haar was

kortgeknipt. Goud glinsterde in zijn oor. Olls kaarten hadden hun nut bewezen, want deze man was een Lienid. Hij was degene die ze zochten.

Ze probeerde de klink van de deur. Op slot. Dat was geen verrassing, en het vormde ook geen probleem. Ze floot zacht, als een uil. Toen legde ze de dappere bewaker op zijn rug en liet ze een pil in zijn openhangende mond vallen. Vervolgens liep ze de weg terug die ze was gekomen, en ze deed hetzelfde met de vier andere onfortuinlijke bewakers. Net toen ze zich begon af te vragen of Oll en Giddon soms waren verdwaald in de doolhof van kerkers, kwamen ze de hoek om. Haastig glipten ze langs haar heen, op weg naar het eind van de gang.

‘Jullie hebben een kwartier de tijd, niet langer,’ zei ze.

‘Een kwartier, vrouwe,’ rommelde de diepe stem van Oll. ‘Het ga u goed.’

Het licht van hun fakkels danste over de muren. De Lienid kreunde en maakte zich zo mogelijk nóg kleiner toen ze zijn cel naderden. Katsa ving een glimp op van zijn gehavende, bevuilde kleren. Ze hoorde het gerinkel van de lopers aan Giddons ring. Het liefst zou Katsa hebben gewacht om te zien hoe ze de deur openmaakten, maar ze was elders nodig. Dus stopte ze het pakketje met pillen in haar mouw en zette het op een rennen.

De bewakers van de cel brachten rapport uit aan de bewakers van het ondergrondse cellencomplex als geheel, en die brachten weer rapport uit aan de lage wacht. De lage wacht was op zijn beurt verantwoording verschuldigd aan de kasteelwacht. Hetzelfde gold voor de nachtwacht, de lijfwacht van de koning, de bewakers van de muren en die van de hoven en tuinen. Zodra een bewaker merkte dat een van zijn broeders ontbrak, zou er alarm worden geslagen. Als Katsa en haar mannen dan niet ver genoeg weg waren, was alles verloren. Dan zou de achtervolging worden ingezet en was bloedvergieten onvermijdelijk. Wanneer de achtervolgers haar ogen zagen, zouden ze weten wie en wat ze was. Dus ze zou hen allemaal buiten gevecht

moeten stellen. Oll had de totale bewaking geschat op een man of twintig, maar voor alle zekerheid had prins Raffin dertig pillen gemaakt.

De meeste bewakers vormden geen probleem. Katsa wist hen – afzonderlijk of in groepjes – ongemerkt te naderen. Achteraf zouden de mannen geen idee hebben wat er was gebeurd. Met de kasteelwacht lag het wat ingewikkelder, want zijn kantoor werd door vijf mannen bewaakt. Als een wervelwind stortte Katsa zich op hen – ze schopte, ze sloeg, ze begroef haar knie in hun zachte delen – waarop de kasteelwacht naar buiten kwam stormen en zich ook in de strijd mengde.

‘Als ik het niet dacht! Een Begaafde!’ Hij haalde uit met zijn zwaard, maar Katsa wist op tijd weg te rollen. ‘Laat me je ogen zien, knaap! Dan steek ik ze uit. Denk maar niet dat ik dat niet durf.’

Het schonk haar een lichte bevrediging om hem met het heft van haar mes op zijn hoofd te slaan. Daarop pakte ze hem bij zijn haar, legde hem op zijn rug en liet een pil op zijn tong vallen. Wanneer ze beschaamd en met barstende hoofdpijn wakker werden, zouden ze allemaal zeggen dat de dader een knaap was geweest. Een jonge Begaafde, met de Gave om te vechten. En dat hij geen medeplichtigen had gehad. Ze werd voor een jongen aangezien, omdat ze er in haar eenvoudige broek en dankzij de kap over haar hoofd ook uitzag als een jongen, en omdat niemand op het idee kwam dat het wel eens een meisje kon zijn geweest dat hen had aangevallen. Bovendien hadden ze geen van allen ook maar een glimp opgevangen van Oll of Giddon. Daar had ze wel voor gezorgd.

Niemand zou aan haar denken. Vrouwe Katsa mocht dan als Begaafde aanleiding geven tot gepraat, ze was geen misdadigster die vermomd en in het holst van de nacht door duistere gangen sloop. Trouwens, ze werd geacht op weg te zijn naar het oosten. Haar oom Randa, koning van de Middluns, had haar die ochtend hoogstpersoonlijk uitgeleide gedaan. Sterker nog: de hele stad was uitgelopen om haar te zien vertrekken, geëscorteerd

door kapitein Oll en door Giddon, een van Randa's onderheren. Het hof van koning Murgon lag ten zuiden van de Middluns, op minstens een dagrit, en dan ook nog in een halsbrekend tempo.

Katsa rende de binnenhof over, langs bloembedden, fonteinen en marmeren standbeelden van Murgon. Voor zo'n onaangename koning was zijn binnenhof erg aangenaam; het rook er naar gras, naar volle, rijke aarde, en er hing een zoete geur van bedauwde bloemen. Katsa joeg door Murgons appelgaard, een spoor van gedroegerde bewakers achter zich latend. Gedroegerd, niet dood, en dat was een belangrijk verschil. Oll en Giddon en de meeste andere leden van de Geheime Raad hadden gewild dat ze hen zou doden. Maar tijdens de vergadering waarin de missie was voorbereid, had Katsa betoogd dat ze daarmee geen tijdwinst zouden boeken.

'En als ze bijkomen?' had Giddon gevraagd.

Prins Raffin had beledigd gereageerd. 'Hoe durf je te twijfelen aan mijn medicijn? Ze komen niet bij!'

'Het zou sneller zijn om ze te doden,' had Giddon gezegd, met een koppige blik in zijn bruine ogen. In de donkere vergaderingruimte werd alom geknikt.

'Nee, dat red ik niet in de tijd die we hebben,' had Katsa gezegd, en toen Giddon wilde protesteren had ze haar hand opgeheven. 'Genoeg hierover. Ik doe het niet. Als jullie ze dood willen hebben, zullen jullie iemand anders moeten sturen.'

Oll had de jeugdige edelman glimlachend op de rug geklopt. 'Ach, heer Giddon, je moet maar zo denken: op die manier beleven we er veel meer plezier aan. We plegen de volmaakte overval. De complete bewaking van Murgon wordt uitgeschakeld, zonder dat er iemand gewond raakt. Zie het als een spel, een kostelijk spel!'

Alle aanwezigen waren in lachen uitgebarsten, behalve Katsa. Bij haar kon er geen lachje af. Ze wilde niet doden. Niet als ze zich ook op een andere manier van haar taak kon kwijten. De dood was onomkeerbaar, en ze had al genoeg gedood. Voornamelijk in opdracht van haar oom. Koning Randa beschouwde

haar als een nuttig instrument. Waarom zou je bij grensgeschillen met schurken een leger sturen, als je kon volstaan met één enkele koninklijke gezant? Dat was veel economischer. En wanneer het echt niet anders kon, had Katsa ook gedood voor de Raad.

Aan het eind van de boomgaard stuitte ze op een oude bewaker, misschien wel net zo oud als de Lienid. Hij stond gebogen, met opgetrokken schouders, in een bosje van eenjarige boompjes, leunend op zijn zwaard. Toen ze hem van achteren besloep, zag ze dat de hand die op het gevest rustte, beefde.

Katsa kon geen respect opbrengen voor een koning die zijn bewakers niet de kans gaf van een welverdiende oude dag te genieten wanneer ze niet langer in staat waren met vaste hand het zwaard te hanteren.

Maar als ze deze laatste wacht ongemoeid liet, zou hij zijn collega's vinden die ze buiten gevecht had gesteld, en alarm slaan. Ze sloeg hem één keer – hard – op zijn achterhoofd, waarop hij met een zucht in elkaar zakte. Katsa ving hem op en legde hem zo voorzichtig mogelijk op de grond. Toen liet ze een pil in zijn mond vallen. Terwijl ze met haar vingers de bult aftastte die zich op zijn schedel vormde, hoopte ze maar dat hij een hard hoofd had.

Ze had ooit per ongeluk iemand gedood. Het was een herinnering die ze weigerde te verdringen, maar welbewust springlevend hield. De herinnering aan het moment waarop haar Gave zich had geopenbaard, inmiddels tien jaar geleden. Ze was nog maar een kind geweest, amper acht jaar oud. Er was een bezoeker aan het hof verschenen, een verre neef. Katsa had hem van meet af aan niet erg gemogen, vanwege zijn doordringend geurende reukwater en zijn wellustige blikken naar de meisjes die hem bedienden, vanwege de verlekkerde manier waarop hij hen volgde met zijn ogen en vanwege de handtastelijkheden die hij zich veroorloofde wanneer hij dacht dat niemand keek. Toen hij aandacht aan Katsa begon te besteden, was ze meteen op haar hoede geweest. 'Wat ben jij een knap klein ding,' had hij gezegd.

'De ogen van een Begaafde kunnen erg onaantrekkelijk zijn, maar jij mag jezelf gelukkig prijzen, want jij wordt er alleen maar mooier door. Vertel eens, m'n suikerpopje: wat is jouw Gave? Verhalen vertellen? Of gedachtelezen? Nee, ik weet het al: dansen! Je bent danseres!'

Katsa had helemaal niet geweten wat haar Gave was. Bij de ene Gave duurde het langer voordat die zich openbaarde dan bij de andere. Maar zelfs al had ze het wel geweten, dan nog had ze haar Gave niet met deze neef willen bespreken. Dus had ze hem dreigend aangekeken en zich afgewend. Toen hij haar vervolgens bij haar been had gegrepen, had ze geen moment gearzeld en hem in zijn gezicht geslagen. Zo hard en zo snel dat ze de botten van zijn neus zijn hersens in had geduwd.

Edelvrouwen en hofdames hadden het uitgeschreeuwd. Er was er zelfs een flauwgevallen. Toen het slachtoffer uit de plas bloed was getild en dood bleek te zijn, was er een diepe stilte over het hof neergedaald. De hovelingen waren achteruitgedeinsd. Van alle kanten was Katsa angstig aangekeken – niet langer alleen door de vrouwen, maar ook door soldaten en onderheren met een zwaard aan hun riem. Iedereen genoot maar al te graag van de kunsten van de koninklijke kok, wiens Gave koken was, of stuurde zijn paarden naar de Begaafde paarden-dokter aan het hof. Maar een meisje met de Gave om te doden? Dat was andere – en gevaarlijke – koek.

Een andere koning zou haar hebben verbannen, of gedood, ook al was ze het kind van zijn zuster. Maar Randa was slim. Hij beseftte meteen dat zijn nicht hem goed van pas zou kunnen komen als ze wat ouder was. Dus hij stuurde haar naar haar vertrekken en gaf haar een paar weken huisarrest. Dat was haar enige straf. Toen ze zich uiteindelijk weer liet zien, haastte iedereen zich om haar uit de weg te gaan. De hovelingen hadden haar toch al nooit gemogen – Begaafden waren nu eenmaal weinig geliefd – maar ze hadden haar aanwezigheid wel getolereerd. Nu was het echter gedaan met elke schijn van vriendelijkheid. 'Pas op voor het kind met het blauwe en het groene oog,' luidde

de fluisterende waarschuwing wanneer er gasten naar het hof kwamen. 'Ze heeft haar eigen neef gedood, met één slag. Omdat hij zei dat ze mooie ogen had.' Zelfs Randa ging haar uit de weg. Een moordzuchtige hond mocht dan nuttig zijn voor een koning, hij wilde niet dat het beest aan zijn voeteneind sliep.

Prins Raffin was de enige die haar gezelschap zocht. 'Je doet het toch niet nog eens, hè? Ik denk niet dat mijn vader je naar gelieven iedereen laat doodmaken.'

'Ik wilde hem helemaal niet doodmaken!'

'Wat is er dan gebeurd?'

Katsa ging terug in haar herinnering. 'Ik voelde dat ik in gevaar was. En dus heb ik hem geslagen.'

Prins Raffin schudde zijn hoofd. 'Je moet altijd zorgen dat je een Gave onder controle hebt. En zeker een Gave zoals de jouwe. Daar moet je echt voor zorgen, anders mag ik van mijn vader geen contact meer met je hebben.'

Dat was een angstaanjagende gedachte. 'Maar ik weet niet hoe ik mijn Gave onder controle kan krijgen.'

Raffin dacht even na. 'Je zou het aan Oll kunnen vragen. De spionnen van de koning weten hoe ze moeten pijnigen zonder te doden. Zo komen ze aan hun informatie.'

Raffin was elf – drie jaar ouder dan Katsa – en naar haar kinderlijke maatstaven erg wijs. Dus ze knoopte zijn goede raad in haar oren en ging naar Oll, de grijzende kapitein van de koning en diens spionnenmeester. Oll was niet gek; hij wist dat hij bang zou moeten zijn voor het meisje met het blauwe en het groene oog. Maar hij beschikte ook over de nodige verbeeldingskracht. En dus vroeg hij zich af – als enige, want er was verder niemand op dat idee gekomen – of Katsa door de dood van haar neef zelf niet minstens zo geschokt was geweest als iedereen. Hoe langer hij erover nadacht, des te nieuwsgieriger hij werd naar haar vermoens.

Dus hij besloot haar onder zijn hoede te nemen, maar begon ermee een aantal regels te stellen. Ze zou niet op hem oefenen, noch op wie dan ook van de mannen van de koning. Om te

oefenen kon ze poppen gebruiken, gemaakt van aan elkaar genaaide jutezakken gevuld met graan. Of in plaats van poppen kon ze de gevangenen gebruiken die Oll haar leverde. Mannen die al ter dood waren veroordeeld.

Door dagelijks te trainen leerde ze haar eigen snelheid kennen en de explosieve kracht waarover ze beschikte. Net zoals ze het verschil leerde tussen de uitgangspositie, de hoek en de intensiteit van een dodelijke slag, en die van een slag waarmee ze haar tegenstander alleen maar verwondde. Ze leerde hoe ze een man moest ontwapenen, hoe ze zijn been kon breken, hoe ze zijn arm met zoveel kracht kon verdraaien dat hij zijn verzet opgaf en haar smeekte hem te laten gaan. Ze leerde vechten met een zwaard, maar ook met messen en dolken. Ze was zo snel, zo geconcentreerd, maar ook zo vindingrijk dat ze er zelfs met beide armen langs haar lichaam gebonden in slaagde een man buiten bewustzijn te slaan. Zo krachtig en bijzonder was haar Gave.

Geleidelijk aan kreeg ze er steeds meer beheersing over, en na verloop van tijd begon ze te oefenen met Randa's soldaten – acht of tien tegelijk, in volle wapenrusting. Haar oefengevechten vormden een boeiend spektakel: volwassen mannen die grommend maar onbeholpen met hun wapens zwaaiden, bestookt door een ongewapend kind dat in vliegende vaart tussen hen rondwervelde, hun uitvallen ontweek en hen verraste met een stoot van een knie of een slag van een hand waarvan haar tegenstanders zich pas bewust waren als ze eenmaal op de grond lagen. Soms kwamen er leden van het hof langs om het spektakel gade te slaan. Maar zodra Katsa's blik die van hen kruiste, sloegen ze hun ogen neer en maakten ze zich haastig uit de voeten.

Koning Randa had er geen bezwaar tegen dat Oll zoveel tijd stak in Katsa's opleiding. Integendeel, dat achtte hij noodzakelijk. Want zolang Katsa haar Gave niet onder controle had, kon hij haar niet gebruiken.

Hier, op de binnenplaats van koning Murgon, viel er absoluut

niets op haar controle aan te merken terwijl ze zich snel en geruisloos over het gras naast de grindpaden bewoog. Inmiddels moesten Oll en Giddon de muur van de tuin hebben bereikt. Daar stonden twee dienaren van Murgon, sympathisanten van de Raad, te wachten met hun paarden. Zelf was Katsa er ook bijna. Voor zich uit zag ze de donkere lijn, zwart afstekend tegen de donkere hemel.

Hoewel ze haar gedachten de vrije loop liet, liep ze bepaald niet te dagdromen. Haar zintuigen waren tot het uiterste gescherpt. Ze was zich bewust van elk vallend blad, van elke rit-selende tak. Dus het verbaasde haar toen er plotseling een man uit de duisternis trad die haar van achteren vastgreep. Hij sloeg een arm om haar borst en legde een mes tegen haar keel. Maar hij kreeg niet de kans iets te zeggen, want in een oogwenk had ze zijn arm lam geslagen en het mes uit zijn vingers gewrongen en op de grond gegooid. Daarop slingerde ze hem over haar schouders en wierp ze hem weer van zich af.

Hij kwam neer op zijn voeten.

Katsa dacht koortsachtig na. Hij was een Begaafde, een vechter, dat was duidelijk. En tenzij hij geen gevoel had in de hand die hij over haar borst had gelegd, wist hij dat ze een vrouw was.

Op dat moment draaide hij zich naar haar om, en ze namen elkaar op, wantrouwend, waakzaam, allebei niet meer dan een schim voor de ander. Uiteindelijk was hij degene die de stilte verbrak.

‘Ik heb gehoord van een vrouwe met deze Gave.’ Zijn stem had een diepe, schorre klank en hij sprak met een zangerig accent. Een accent dat ze niet kende. Om te weten wat ze met hem moest doen, moest ze erachter zien te komen wie hij was.

‘Ik kan me alleen niet voorstellen wat die vrouwe zo ver van huis te zoeken zou hebben. Waarom ze in het holst van de nacht door de binnenhof van koning Murgon zou rennen.’ Hij verplaatste vluchtig zijn voeten, zodat hij tussen haar en de muur kwam te staan. Een rijzige gestalte, langer dan zij, zijn bewegingen soepel als die van een kat. De kalmte die hij uitstraalde

was bedrieglijk. Ze beseftte dat hij klaarstond om toe te slaan. Bij het licht van een fakkel langs het pad ving ze de glans op van kleine gouden ringen in zijn oren. Verder viel het haar op dat hij geen baardgroei had, net als de Lienid.

Ze schuifelde met haar voeten, verplaatste haar evenwicht, net als hij klaar om toe te slaan. De tijd drong, ze zou een besluit moeten nemen. Hij wist wie ze was, maar als hij een Lienid was, wilde ze hem niet doden.

‘Hebt u niets te zeggen, vrouwe? U denkt toch niet dat ik u zonder een verklaring laat gaan?’ Hij klonk bijna speels. Ze nam hem nog altijd zwijgend op. Toen hij in een vloeiende beweging zijn armen strekte, zag ze de ringen aan zijn vingers. En ze wist genoeg. Het goud in zijn oren, de ringen, het zangerige accent – het was zonneklaar.

‘U bent een Lienid,’ zei ze.

‘En u hebt goede ogen,’ antwoordde hij.

‘Niet goed genoeg om de kleur van de uwe te kunnen zien.’

Hij lachte. ‘Volgens mij ken ik die van de uwe.’

Haar gezonde verstand zei haar hem te doden. ‘En u zegt tegen mij dat ik ver van huis ben? Wat doet een Lienid aan het hof van koning Murgon?’

‘Dat zal ik u zeggen, als u mij vertelt wat u hier doet.’

‘Ik vertel u helemaal niets en ik eis dat u me doorlaat.’

‘En anders?’

‘Anders zal ik u moeten dwingen.’

‘Denkt u dat u dat kunt?’

Ze haalde uit naar rechts, en hij dook soepel opzij. Ze probeerde het nog eens, nu sneller. Opnieuw wist hij haar moeiteloos te ontwijken. Hij was erg goed. Maar zij was Katsa.

‘Ik wéét dat ik dat kan,’ zei ze.

‘Aha.’ Hij klonk geamuseerd. ‘Maar dat zou wel eens uren kunnen gaan duren.’

Waarom speelde hij met haar? Waarom sloeg hij geen alarm? Misschien was hij een misdadiger, een Begaafde, maar een misdadiger. En was hij dan een bondgenoot of een vijand? Een Lie-

nid zou de bevrijding van een gevangen Lienid toch zeker van harte toejuichen? Tenzij hij een verrader was. Of tenzij hij niet wist wie Murgon in zijn kerkers had opgesloten – tenslotte had Murgon het geheim goed bewaard.

De Raad zou zeggen dat ze hem moest doden; dat ze alle leden van de Raad in gevaar bracht door een man in leven te laten die wist wie ze was. Maar hij was anders dan alle schurken die ze ooit had ontmoet. Hij gaf haar in geen enkel opzicht het gevoel dat hij bruuut, stompzinnig of bedreigend was. En ze kon niet de ene Lienid doden tijdens de bevrijding van de andere.

Ze was een dwaas, en waarschijnlijk zou ze er spijt van krijgen, maar ze deed het niet.

‘Ik vertrouw u,’ zei hij plotseling. Hij deed een stap opzij en gebaarde haar dat ze kon doorlopen. Ze vond zijn gedrag erg vreemd en impulsief, maar ze had niet de tijd daarover na te denken. Want ze zag dat hij zijn waakzaamheid liet verslappen en besloot daar gebruik van te maken. Vliegensvlug zwaaide ze haar been omhoog. Haar laars raakte zijn voorhoofd. Even werden zijn ogen groot van verrassing, toen zakte hij in elkaar.

‘Dat was misschien niet nodig geweest.’ Ze sgorde uit alle macht aan zijn armen en benen om hem languit neer te leggen. ‘Maar ik weet niet wat ik van je moet denken. Bovendien riskeer ik al genoeg door je in leven te laten.’

Ze diepte de pillen op uit haar mouw en liet er een in zijn mond vallen. Toen keerde ze zijn gezicht naar het licht van de fakkel. Hij was jonger dan ze had gedacht, niet veel ouder dan zij, misschien een jaar of negentien, twintig op z'n hoogst. Over zijn voorhoofd sijpelde een straaltje bloed, langs zijn oor. De kraag van zijn buis stond open, het licht van de fakkel tekende schaduwen op zijn sleutelbeen.

Wat een merkwaardige figuur. Misschien wist Raffin wie hij was.

Toen riep ze zichzelf tot de orde. De anderen wachtten op haar. Dus ze zette het op een rennen.